

Jan Ragnar Nymo

AV VIKINGBLOD

Spenningsroman

Kapittel 1

Rhônedalen 2008

Hvert hammerslag tvang bolten dypere inn i fjellsprekken. Kun noen få slag til og bolten ville være forsvarlig forankret. En salt svettedråpe fant veien inn i den høyre øyeviken. Den skapte en irriterende svie. Mannen i den kamuflasjefargede uniformen tok en pause og tørket bort svetten. Haukenesen berørte nesten et utspring i fjellet. Kinnene hadde flere brede, mørke striper. Nytt hammerslag.

Akkurat da hammeren svingte tilbake enda en gang, stivnet skikkelsen til. En illevarslende buldring traff trommehinnene. I løpet av neste sekund økte lyden voldsomt i styrke. Et ras! Overhenget, ti-femten meter høyere opp, forhindret ham fra å se det som skapte den illevarslende lydbølgen. Raset nærmet seg i hurtigtogs-fart. Han visste så altfor godt hva som var på vei. Minnene som lyden fra steinmassene brakte frem, fikk brystkassen til å bevege seg voldsomt inn og ut. Øyeeplene bulte ut av redsel – nesten som om det var noe som presset på fra innsiden. Det var som om *det* hadde skjedd i går og ikke snart ti år tilbake i tid.

Sjøfuglene hadde startet hekkesesongen for knappe to uker siden. I tusener av år hadde fuglefangst og egganking vært en viktig del av det å skaffe seg mat for å overleve. Slik var det ikke lenger. Heldigvis var det nå blitt ulovlig å høste denne ressursen. Men egganking var en tradisjon som ble ført videre av enkelte der ute i øysamfunnet. Denne dagen i mai var det han selv og Adam – den yngste av de tre brødrene – som hadde tatt turen opp i fuglefjellet. Et øredøvende leven gjorde at de nesten måtte rope til hverandre for å bli hørt. Måker, alkefugler og lomvi suste oppjaget frem og tilbake.

Malte var en vant fjellklatrer og slurvet aldri med sikringen. Tau og klatreseler sjekket han nøye etter hver gang utstyret hadde vært i bruk. Etter flere dager med klarvær og sol hadde fjellsiden tørket opp. De to hadde tatt en pause på en fjellhulle – et utspring som stakk ut over sjøen nesten hundre meter lenger ned. Han kastet et blikk nedover den nesten loddrette fjellveggen. Tunge dønninger hevet og senket havoverflaten før de slo inn i bergveggen. Lyden ble nesten overdøvet av fugleskrikene.

Denne gangen hadde Adam insistert på å være den første som firte seg ut fra fjellhyllen. De to brødrene utvekslet et kort nikk før han forsvant ut av synet. Rett ved siden av seg fikk Adam øye på reiret til en gråmåke. Forsiktig grep han eggene – ett om gangen – og la dem varsomt ned i lerretsposen han hadde festet i beltet.

Med ett lød et stort smell. Oppe på fjellhyllen skvatt Malte til. Han bøyd hodet bakover. En stor steinblokk hadde løsnet og kom sprettende nedover fjellveggen – rett mot ham. Et kort øyeblikk sto han fastfrosset. Steinen var på størrelse med en stor garnblåse og hadde kurs rett mot ham. Dette var ikke noe mykt og luftfylt, men derimot flere hundre kilo massiv granitt. Synet fikk de kraftige fingrene til å stramme om repet, samtidig som han desperat kastet seg ut mot venstre. Han skrek ut en advarsel. I samme øyeblikk lød et øredøvende smell. I øyekroken registrerte han et gnistregn. Steinblokken hadde truffet et utspring, kun to meter høyere opp. Sammenstøtet fikk den til å endre retning. Malte kjente noe nappe i den høyre underarmen før monstret forsvant ut av syne – i retning av broren som befant seg fem meter lenger nede i fjellveggen.

Redselsskriket fra Adam ble brått klipt over da steinblokken slo inn i brystkassen og presset luften ut av lungene hans. Hendene grep automatisk om den. Han ble tvunget med nedover. Malte klamret seg til fjellveggen. *Heldigvis er vi godt sikret.* Et kraftig rykk nedenfra gjorde at fingrene mistet taket. Han svingte tilbake.

Han registrerte at klatretauet ble strukket til bristepunktet. Før steinblokken slo inn i kroppen til den yngste av de tre brødrene, hadde den skrenset inn mot repet og slått det inn mot fjellveggen. De få gjenværende trevlene tøyde seg før de ble slitt over da belastningen økte. Steinen hadde fanget Adam og tvang ham foran seg mot havoverflaten. Selv om Malte merket at klatretauet ble slakt under seg, håpet han at broren hadde klart å klamre seg til fjellveggen. Knokkene hvitnet da han lente seg utover. Blikket fulgte skrenten nedover. Adam var borte! Et kort øyeblikk dukket brorens skikkelse opp i synsfeltet. Malte sto som fastfrosset. Øynene var fastlåst til den urørlige kroppen som ble mindre og mindre. Etter noe som virket som en uendelighet av tid, oppfattet han et dempet plask. *Jeg må få dratt Adam opp!* I flere sekunder iakttok han den slakke taustumpen. Sjøkket gjorde at han først nå tok inn over seg det faktum at tauet var kuttet. Taustumpen dinglete frem og tilbake – syntes å vinke hånlige opp mot ham. Et sorgfullt skrik blandet seg med lyden fra hordene av sjøfugler som kretset rundt fjellveggen.

Brått var han ute av den lammende tilstanden. Han grep repet og halte det febrilsk opp. Enden var nesten som skåret over med en kniv. Øynene fulgte igjen den loddrette fjellveggen nedover, helt ned til der den sorte bergveggen møtte bølgene som duvet uberørt frem og tilbake. For ham var det uforståelig at dønningene kunne fortsette å rulle inn og ut, som om ingenting hadde skjedd. Ingen skikkelse å se i havoverflaten. Det var som om et sjøuhyre hadde åpnet kjeften og svelget byttet sitt rått.

I årene som fulgte klarte Malte aldri å slutte å bebreide seg selv.

Hvorfor ga jeg etter for maset hans og lot ham klatre først? Hvorfor lot jeg ham bli med akkurat denne dagen? Hvorfor han og ikke jeg?

Først da han steg ut av bilen utenfor foreldrenes hus, i Reine i Lofoten, hadde han registrert at han blødde fra en flenge inne i håndflaten.

«Det var bare ment slik. Ingen kunne noe for det ...» Farens fāmælte ord hjalp ikke Malte de første månedene – heller ikke det neste året.

Ulykken forandret ham. Han følte at han måtte gjøre en endring i livet. Planene om å ta videreutdanning på høyskole ble skrotet. Det neste året holdt han det gående ved å jobbe lange dager på hvalfangstskuta sammen med faren og den eldste broren. Jon Berg var den som skulle overta.

Når resten av mannskapet tok en ukes fri etter en fangsttur, forlangte Malte å bli med ut på Vestfjorden igjen. Etter tre slike lange og slitsomme økter, naglet den gamle øynene i ham. Uttrykket hans var ikke til å ta feil av. Malte la plutselig merke til at de dype rynkene i det værbitte fjeset var blitt mer markerte. Øynene – halvt skjult under den sorte kasjettlua – ble til to smale sprekker.

Likevel ... denne gangen var Malte fast bestemt på å trosse sin egen vilje gjennom. Han knep leppene hardt sammen da han med lav stemme sa:

«Jeg vil ut ... Jeg *må* ut igjen!» De siste ordene ble nærmest hvisket frem idet faren klemte hardt om overarmen hans, noe han sjeldent gjorde.

«Nei, Malte! Det her går ikkje lenger!» Ordene ble sagt lavmælt, men hadde likevel en slik mektig kraft. Brått gikk det en skjelving gjennom Malte. Det lød et lavt hikst. Kroppen sank sammen. Han slo blikket ned mot de slitte bryggeplankene.

Faren var ubøyelig. «Grensa er nådd! Om du fortsetter på denne måten kan du sette både ditt og andres liv i fare. Tro meg, jeg vet hvordan du har det. Også jeg sørger, men ... no e det nok! Ingen har skyld i at Adam gikk bort. Dette er et av disse uheldige og forferdelige sammentreffene som bare skjer. Jeg er viss på at Adam også, om han hadde kunnet ... ville sagt at nok er nok.»

Han la en tung arm over skuldrene til sønnen og ledet ham over til en blankslitt trebenk. De satt i taushet og stirret mot enden av brygga. Den femti fots store hvalskuta beveget seg svakt i bølgene. Fra formasten førte en stige opp til den gråmalte utkikkstønna. Noen stedet flaknet malingen av. Begge tenkte det samme. Bare en uke før ulykken hadde Adam stått oppi den, og stolt vinket ned til de to.

En måke landet på toppen av masta og speidet ut over Reinevågen. Den satt noen sekunder der før den ga fra seg et skrik og seilte skrått ned mot havoverflaten.

Dette viste seg å bli vendepunktet for Malte. Det nest året endret sinnsstemningen seg i retning av noe som minnet om det normale. Likevel kunne dette aldri være ugjort. Malte innså at han hadde vært enda tettere knyttet til Adam enn det han hadde ville innrømme, ikke engang for seg selv. Tiden var moden for å gå videre. Om noen måneder ville han fylle tjuetre. Selv om det virket som en uendelighet av tid, var det bare litt over ett år siden han hadde mottatt vitnemålet som ferdig utdannet elektronikingeniør fra NTNU i Trondheim. Han hadde søkt og fått plass på en masterutdanning rett før *det* skjedde. Men var det egentlig dette han ville? Malte trengte sårt til en endring. Han trengte en time-out og hadde bestemt seg for å gjøre unna plikttjenesten i forsvaret.

Adams kropp ble aldri funnet. På ettårsdagen for ulykken gynget i overkant av tretti store og små fartøyer opp og ned i de svake dønningene. Den lille flåten var kommet frem til ulykkesstedet under fuglefjellet. Dønningene fra storhavet fikk teppet av blomster til å bevege seg opp og ned, som om det vinket et sorgtungt farvel.

Malte sukket tungt og løftet blikket mot den mørke fjellveggen. Et kort øyeblikk ble den opplyst av et solglimt. Han nikket for seg selv. Dette var tungt for alle, men likevel en lettelse da det var over. *Kanskje ... kanskje finnes det likevel en fremtid der ute – et eller annet sted?*

I et lite kystsamfunn ble et individ sett på en helt annen måte enn i en storby – på godt og vondt. I dette tilfellet var det veldig lite vondt som kunne sies om den forulykkede. Tiden kunne ikke stoppe. Livet var nødt til å gå videre. Og på et vis hadde det jo gjort det. Likevel ville Malte i fremtiden måtte slåss mot demonene som kom til å hjemsøke han både i våken og sovende tilstand. Med seg selv visste han at skyldfølelsen aldri ville bli helt borte.

Gradvis ble det lenger mellom nettene da han våknet – dyvåt av svette. Det føltes urettferdig at han selv kunne fortsette livet, mens Adam ...

Kanskje var dette noe av grunnen til at han hadde valgt akkurat denne veien videre? Den indirekte årsaken til at han igjen befant seg i en lignende situasjon – oppe i en mørk fjellvegg?

Som i et lynglimt var han tilbake. Noen meter høyere opp ruvet overhenget. Plutselig virket det truende. Ville *det* kunne beskytte ham mot steinsprang denne gangen? Det var unødvendig å rope ut et varsel til de åtte mennene som var på vei opp fjellsiden under ham. En måtte være fullstendig døv for ikke å oppfatte bulderet fra steinmassene. Lyden hadde nå vokst til et øredøvende brøl.

Malte spente musklene og trykket seg inn mot den loddrette veggen – nesten på samme måte som en edderkopp på en glatt overflate. Blikket var rettet skrått opp mot overhenget. En svær steinblokk kom til syne høyere opp. Det virket uunngåelig å bli truffet. Déjà-vu! Igjen ble Malte tvunget til å hoppe. Forskjellen var bare at denne gangen sprang han rett ut i løse luften. Slakket i klatretauet gjorde det mulig å hoppe flere meter ut til venstre. Det var nok til å gå klar. Han

ventet lenge på å kjenne det beroligende rykket da repet skulle stramme seg. Det kom! Men så ... som i sakte film så han at sikringsbolten begynne å gli ut av fjellsprekken bare en knapp meter høyere opp. I neste øyeblikk tumlet Malte nedover fjellsiden.

Mannen som var fem meter lenger ned ble også dradd med i fallet. *Er dette slutten? Vil neste sikringspunkt tåle vekten av to velvoksne menn?* Svaret lot ikke vente på seg. Kraften i fallet på nærmere ti meter slo pusten ut av ham. Tauet strakk seg – og holdt! Kroppen fikk en pendelbevegelse. Ene skuldra slo hardt inn i et utspring før Malte ble kastet videre inn mot en klippe flere meter lenger borte. Et kort øyeblikk hang han urørlig mens han hev etter pusten. Hjertet slo voldsomt inne i brystkassen. Synet var tåket. Han blunket flere ganger før han klarte å fokusere. Øynene søkte automatisk nedover mot bakken. En støvsky skjulte den nesten. Han visste at det var omkring seksti meter ned. Enda noen sekunder hørtes den skarpe lyden av steiner som slo inn i hverandre. Så ble det helt stille.

Uten varsel kom et anfall av svimmelhet. Avgrunnen syntes å ville suge ham til seg. Panikken overmannet Malte. Hendene famlet ukontrollert etter noe å gripe fatt i. Et skrik av redsel tvang seg ut av den vidåpne munnen før de kraftsende fingrende fant en sprekke i fjellveggen. Gradvis gjenvant han kontrollen. Sakte rettet han blikket opp mot den andre som var blitt trukket med i fallet. Lederen for gruppen hang ubevegelig fem meter høyere opp.

«Cane ble truffet av en stein og skrenset ukontrollert inn mot et klippeutspring.» Malte skvatt til. Stemmen kom fra et sted rett ved siden av øret hans. Det var Martin. Malte kunne ikke unngå å legge merke til kameratens forbausede blikk. Hans egen paniske reaksjon hadde ikke gått upåaktet hen.

«Er du skadet?» De nøkterne ordene fra Martin brakte ham ut av den transelignende tilstanden. En følelse av skam presset seg frem. Han visste altfor godt at han burde være i stand til å mestre en kritisk situasjon uten å få panikk. Hvis dette ble kjent kunne hans fremtid i aksjonsgruppen være forbi. Et par lange sekunder passerte før han – med en mental kraftanstrengelse – gjenvant kontrollen. Uten å møte øynene til kameraten fikk han presset frem: «Jeg tror ikke at jeg har brukket noe.»

Den andre sendte ham et siste undrende blikk før han klatret videre opp langs tauet for å hjelpe Cane, som hang like urørlig.

Mannen som hadde fulgt som nummer tre hadde firt seg ned og var allerede i gang med å undersøke lederen. Like etter nådde Martin og Malte opp på siden av den ubevegelige skikkelsen. En overfladisk undersøkelse viste at den ene leggen var brukket. Idet Malte rørte bruddstedet, fortrakk Canes munn seg i en grimase etterfulgt av et dempet stønn.

Martin utbrøt lettet: «Han er i ferd med å komme til seg selv.» Venstre side av Canes hode var rødfarget av blod som strømmet ut av en flenge i tinningen. De tre mennene arbeidet hurtig. Sammen la de et kompress rundt hodet. De brukte fire bolter til å spjelke bruddstedet i leggen. Cane hadde igjen miste bevisstheten. Det hastet med å bringe den skadde til sykehus. Malte, som nå hadde

gjenvunnet fatningen, tilkalte et helikopter via kommunikasjonsradioen. Både han og Cane var utstyrt med en slik radio.

Godt vær gjorde at redningsaksjonen gikk akkurat slik de jevnlig hadde trent på. Både Cane og Malte ble vinsjet opp i helikopteret. Resten av gruppen avbrøt øvelsen og begynte å ta seg ned fjellveggen. Et par kilometer lenger ned i Rhônedalen var kjøretøyene parkert.

På sykehuset ble det konstatert en kraftig hjernerystelse hos Cane. Heldigvis tydet alt på at han ikke ville få varige mén. Bruddet i leggbenet førte imidlertid til at han måtte være ute av tjeneste i flere uker fremover. En uvesentlig bagatell, tenkte Malte da legen bemerket dette. Han selv var kommet fra ulykken med et kraftig skrubbsår på høyre overarm og en utslått hjørnetann. Han hadde ikke registrert at ansiktet hadde truffet fjellveggen før doktoren bemerket den manglende tanna og lukket en centimeter lang sprekk i overleppa.

Under transporten tilbake til basen satt Malte taus i baksetet av den kamuflasjefargede Landroveren. Han kunne ikke la være å klandre seg selv for at han hadde mistet fatningen. Igjen presset minnene om hans yngre bror seg frem. *Hvorfor måtte dette skje? Og hvorfor taklet jeg det som nå skjedde så lite profesjonelt?*

Sjåføren kastet flere ganger forundrede blikk opp i speilet. *Hva er det som går av ham?*

Malte Moddy var ansett for å være usedvanlig godt skikket til tjenesten. Helt til nå hadde han utført alle oppdrag han hadde vært involvert i på en uklanderlig og profesjonell måte. Derfor var det heller ingen som ble overrasket da han, for to måneder siden, ble utnevnt til nestkommanderende for operativ avdeling.

Akkurat nå kunne han ikke hjelpe for at han følte seg skamfull over sin egen reaksjon oppe i fjellveggen. Tross alt hadde han jo vært sikkert festet i klatretauet. Det å takle en slik hendelse var en del av det medlemmene av denne spesialtrente gruppen var ment å beherske fullt ut. Om en kritisk situasjon oppsto, var det viktig å skape minst mulig støy.

Bilen stoppet med et rykk. Til sin forbauselse registrerte Malte at de allerede var fremme ved avdelingens base. Uten å si et ord steg han ut av bilen. Han skar en grimase idet han bøyde seg for å gå ut av døra. Et stikk av smerte kom fra den ømme skulderen.

Lyden av skosåler som klapret mot den steinlagte gangveien, fikk ham til å løfte blikket mot kontorbygget. En omfangsrik funksjonær var på vei mot ham. Ansiktet var enda et hakk rødere enn normalt. Mannen pustet tungt og ga seg ikke tid til å stoppe helt opp før han begynte å snakke. «Du har å melde deg for sjefen, og det på røde rappen!»

Munnviken til den administrativt ansatte dro seg ut i et glis, som avslørte noen uregelmessige, gule tenner i overmunnen. De to hadde aldri kommet særlig godt overens.

«Hva er det som haster slik?» Funksjonæren slo ut med armene til svar, fremdeles tungpustet.

En rynke kom til syne i panna til Malte idet han hastet mot kontoret der Malraux ventet. *Hva er det som ikke kan vente? Har Martin sladret om at jeg fikk panikk oppe i fjellveggen?* Akkurat det hadde han vanskelig for å tro. Det ville være fullstendig ulikt kameraten, men var det ikke bare han som hadde kunnet se at han hadde mistet fatningen? Ingen andre hadde vært nær nok til å kunne hører skriket.

Han saktet farten. Innvendig vokste usikkerheten. Det fikk ham til å trekke pusten i raske drag. Såret på høyre overarm begynte å klø intens. Han stoppet usikkert opp foran den mørke edeltredøra. Med ett virket den truende.

Kapittel 2

Table Mountain – Cape Town

«CABLE CAR CLOSED». Nøyaktig klokka 09.25 mandag 24. mars 2008 passerte to limousiner dette skiltet – en sort og en hvit. Femti meter lenger frem var veien sperret av en skinnende hvit bom. Den fargede politimannen hadde hvite hansker på. I beltet hang en ladd pistol. Den første bilen stoppet ved siden av ham. Vakten kastet kun et raskt blick inn det åpne vinduet. I forsetet, på høyre side av bilen, løftet sjåføren opp adgangskortet.

Etter å ha gransket det inngående ga politimannen et tegn til kollegaen. Mannen sto i stram givakt bare noen meter lenger frem og stirret stivt fremover. Bommen begynte å løfte seg. Vakten tok et raskt skritt tilbake og gjorde honnør. Bak de soffargede rutene kunne han så vidt ane konturene av dem som befant seg innenfor. Det lød et metallisk smell da bommen lukket seg bak bilene.

Tre minutter senere senket de to limousinene farten, svingte av veien og parkerte rett utenfor en grå betongbygning i to etasjer. To andre biler var parkert der. Disse hadde ordet POLICE malt speilvendt, tvers over panseret. Det ventet flere uniformerte menn der fremme. For 20 minutter siden hadde politimennene tatt en rask runde i komplekset og utført en siste sjekk. Egentlig anså de det hele som ganske unødig, men borgermesteren hadde insistert på at disse gjestene skulle passes ekstra godt på.

I det samme de to bilene stanset, steg fire menn i grå dresser ut av den første. De kikket seg vaksomt omkring. To av dem beveget seg med bestemte skritt over mot politimennene. De vekslet noen raske ord før de stilte seg opp på hver sin side av den hvite limousinen. Begge bakdørene åpnet seg samtidig. Den første som steg ut var en smilende, farget mann. Han var kledd i en lysegul dress som satt stramt over magen. Mannen var middels høy. Dressfargen forsterket bare det plumpe utseendet. Øynene var skjult bak et par mørke solbriller. Fortsatt smilende snudde han seg om. Han gjorde et galant bukk og tok et forsiktig grep om den utstrakte hånden til en slank dame i mintgrønn dress. I venstre hånd holdt hun en bredbremmet hatt i matchende farger. Håret var mørkt blondt, med hvite striper og klippet kort i nakken.

En intens hete slo mot henne. Det følte nesten som et sjokk å komme ut fra den behagelig avkjølte limousinen. Med en utstudert, elegant bevegelse plasserte hun hatten på hodet. Hun kikket seg utålmodig omkring, som om hun tenkte: *La oss komme oss videre*. På den andre siden av bilen hadde en høy, slank mann kommet til syne. Han hadde gråbrunt hår og et velformet, litt avlangt ansikt. Den stripete, koksgrå dressen bar preg av å være skreddersydd. Han virket mer avslappet, kikket seg forventningsfullt omkring før han gjorde en håndbevegelse mot trappa foran dem. En intens hete strålte ut fra den blankskurte fjellveggen.

Hele gruppen satte seg i bevegelse, flankert av de fire vaktene. De passerte en stengt billettbod. Suvenirbutikken, som normalt sydet av turister, var fullstendig øde. De neste tre timene var området stengt for andre besøkende.

«Er det virkelig nødvendig med alle disse sikkerhetstiltakene?» Lady Claire Duncan kikket over på broren sin, lord Fraser. Han hadde igjen fått et åndsfraværende uttrykk i ansiktet og svarte ikke. Det var tydelig at han ikke hadde lagt merke til spørsmålet. I tankene så han for seg skikkelsen til Laura Bettingham. Lorden var gift, men ikke med den han hadde i tankene. Likevel var hun hovedgrunnen til besøket i Cape Town.

Etter å ha møtt henne under en sammenkomst på eiendommen til en godseier utenfor London, hadde hormonene løpt fullstendig løpsk. I samme øyeblikk han ble presentert for henne, følte han at det oppsto en spesiell kontakt dem imellom. Han klarte ikke å glemme samtalen de hadde hatt:

«Er du her sammen med din kone?» En rød tunge hadde glidd raskt over de fyldige, røde leppene hennes idet hun løftet blikket opp fra gullringen på hans venstre hånd.

«Nei. Hun har hodepine som hun ofte får også ved andre anledninger.» Han hadde ledd tørt over sitt forsøk på å være morsom.

«Hva med deg da?»

Lord Fraser stirret henne rett inn i øynene. Det hadde gått en sitring gjennom ham. *Dette kan bli en minneverdig aften.*

«Jeg er enslig og kom hit fra Cape Town i går morges for å besøke min søster. Hun er en bekjent av vertskapet.»

De hadde fortsatt å småprate en liten stund, men hele tiden var begge oppmerksom på spenningen som hadde oppstått mellom dem. Fraser var fast bestemt på å utvikle bekjentskapet videre, men ble avbrutt da en hånd klappet ham lett på skulderen. Han snudde seg, irritert over avbrytelsen, men lyste opp da han så at det var den ivrige eiendomsmegleren. Mannen hadde kontaktet ham angående noen lovende investeringer i et planlagt forretningssenter. «Jeg har sjekket de siste detaljene slik du ba meg om.»

Før han fulgte etter eiendomsmegleren henvendte han seg til Laura Bettingham.

«Kanskje vi kan ta en drink sammen i morgen? Noe sier meg at vi kan ha felles interesser?»

Smilet og det spesielle glimtet i de lyseblå øynene var ikke til å misforstå. Hun svarte med å gi ham et utfordrende blick mens tungen gled over den mørkerøde, fyldige overleppen.

«Jeg er åpen for alle forslag, det vil si ... nesten da. Men dessverre så reiser jeg hjem til Cape Town allerede i aften.»

Et skuffet uttrykk bredde seg over ansiktet til Lord Fraser. Så lyste øynene hans plutselig opp. Han hadde kommet til å tenke på noe hans søster hadde nevnt dagen før: en invitasjon til å åpne en kunstutstilling i Cape Town. Egentlig hadde han tenkt å takke nei. Han hadde glist bredt da han fortalte om invitasjonen.

Hun smilte forventningsfullt og presset et visittkort inn i hånden hans og unnskyldte seg før hun bøyde seg inn til ham og hvisket: «Ring meg ...»

Eiendomsmegleren trippet utålmodig. Akkurat da lord Fraser passerte henne, kjente han et mykt bryst stryke mot overarmen.

Under den påfølgende forretningssamtalen hadde lorden vansker med å konsentrere seg. To ganger måtte han be eiendomsmegleren begynne på nytt.

Ordene til lady Duncan brakte ham tilbake til virkeligheten.

«Beklager, jeg hørte ikke. Hva var det du spurte om?» Med et ertende smil og lav, fortrolig stemme sa hun:

«Du kan ikke vente med å møte henne?»

De to søsknene hadde alltid hatt et svært åpent forhold og kjente begge til hverandres kjærlighetshistorier. Begge var de eksempler på at heller ikke adelige manglet kjønns hormoner. De måtte bare gå så mye mer varsomt frem.

Nå gjentok hun spørsmålet litt høyere slik at også den offisielle representanten, borgermester Kanudu, kunne høre det.

«Er det virkelig nødvendig med alle disse sikkerhetstiltakene?» Kanudu hadde fått et alvorstungt uttrykk i ansiktet da han svarte.

«Dessverre finnes det fortsatt en del kriminelle elementer i denne fantastiske metropolen vår. Selv om kriminaliteten er nedadgående, kan vi ikke ta noen sjanser.»

Han tvang frem et bredt smil og skulle akkurat til å si noe da det lød en kimelyd. Heisdøra åpnet seg foran dem. Alle sju gikk inn i heisen som brakte dem to etasjer opp til kabelbanens startrampe. På vei frem mot gondolen passerte de to fargede menn i mørkeblå uniformer med gullfargede distinksjoner i skulderhempene. Disse smilte bredt og geleidet gruppen videre mot telleapparatet som alle besøkende måtte passere gjennom. Gruppen fortsatte inn i den sylinderformede gondolen. Dørene gled igjen med et dempet smell.

Straks føreren trykket på en knapp, startet vognen. Det gikk et rykk gjennom den før vognen, med en lett gynging, satte seg i bevegelse. Den tykke kabelen strakte seg i en bratt bue opp mot fjelltoppen, høyt der oppe.

Utsikten var fascinerende. Til venstre befant den avrundede toppen av Lions Head seg. Spissen lå noe lavere enn platået som var deres bestemmelsessted. Den langstrakte åsen – Signal Hill – var forbundet med Lions Head og dannet fortsettelsen av løvekroppen. Løven var vendt ut mot det mørkeblå Atlanterhavet. Det var lett å forestille seg at den lå og vokter østsiden av innseilingen til Cape Town. På motsatt side av storbyen stakk den spisse Devils Peak nesten illevarslende opp.

Lady Duncan suget begjærlig til seg inntrykkene. Hun var overrasket over at det var såpass mye grønt å se nede i byområdet. Ovenfor bebyggelsen var det områder som så tørrere ut. Nærmere selve bratthenget grodde det noe mindre buskas. Hun hadde lest nøye gjennom turistbrosjyren. Der sto det at om våren var buskene dekket med store, vakre blomster, Sør-Afrikas Protea, landets nasjonalblomst.

Kanudu svarte villig på spørsmålene hennes og pekte stolt ut de forskjellige områdene av storbyen. I bebyggelsen som lå nedenfor fjellet kunne de se et vannbasseng, et reservoar som tidligere hadde blitt brukt som drikkevannskilde. Nede ved sjøen stakk de høye forretningsbyggene i sentrum opp som legoklosser satt på høykant. Lenger ute i havet kunne de skimte den flate øya, Robben Island. Der hadde landets tidligere president sittet i fangenskap nærmere 28 år.

Plutselig gikk et det rykk gjennom gondolen. Gjestene hadde vært så opptatt med å se ut av vinduet at de ikke merket at de var fremme. Med en svaiende bevegelse gled gondolen videre inn i heishuset. Straks døra åpnet seg, hastet den gulkleddede ordføreren frem mot to uniformerte politimenn som ventet.

Først etter at han hadde vekslet noen ord med dem, vinket han resten av følget ut av gondolen. Rett bortenfor var det en ny port de måtte forbi. To menn ventet innenfor. Disse var iført blått arbeidsantrekk. Begge var hvite. Den ene var en kraftig, nærmest tønneformet skikkelse. I det samme lord Fraser passerte ham, tenkte han at denne ikke så ut som en typisk billettør. Det var noe med blikket og det reserverte smilet. Han hadde også hørt at slike jobber som regel ble forbeholdt den fargede delen av befolkningen. *Antakelig er disse en del av det utvidede sikkerhetsopplegget.* Anført av vaktene fortsatte gruppen mot døra som ledet ut av bygningen.

«Ingen brå bevegelser!» To menn dukket opp foran dem. Begge hadde finlandshetter trukket ned over ansiktet. Automatgeværene som var rettet mot politimennene, hadde den forventede virkning. Våpnene fjernet øyeblikkelig all lyst disse måtte ha hatt til å gripe etter pistolene som de bar på innsiden av jakken.

«Stå rolig, så blir ingen skadet!» Denne dype, befalende stemmen kom bak lord Fraser. Idet han snudde seg halvt rundt, oppdaget han at de to billettørene nå hadde hver sin pistol rettet mot gruppen.

«Livvakter! Ta fem skritt til venstre og legger dere flatt ned på magen!» Det var den mest omfangsrike av billettørene som ga ordren. I flere sekund sto alle som forstenet.

«Hva er det dere er ute etter?» Lady Duncan henvendte seg til den tettbygde, som hun skjønnte var lederen. Mannen tok av uniformslua og kastet den fra seg. Han trakk frem et sort lommeterkle og tørket svetteperler av den glattbarberte issen før han nonsjalant trakk en sort finlandshette ned over ansiktet. Han visste at de allerede hadde sett fjeset hans.

«Hold kjeft! Dere får tidsnok vite det.» Han snudde seg rett mot vaktene. De hadde flyttet seg til siden, men ikke fulgt ordren om å legge seg ned. Nå rettet han pistolen direkte mot dem og skrek ut: «Siste advarsel! Legg dere strak ut på magen med hendene bak hodet!»

De fire politimennene sendte hverandre usikre blikk. Mannen avsikret våpenet og hevet stemmen ytterligere:

«Fort! Ellers sender jeg en kule inn i en av dere!»

Denne gangen adlød livvaktene. Lederen gjorde tegn til den kortvokste ved siden av seg. Denne gikk straks bort til den nærmeste vakt, ransaket ham nøye

og fjernet en pistol fra skulderhylsteret. Slik fortsatte han og hadde snart avvæpnet samtlige.

De to andre kom til og hjalp med å feste vaktens hender sammen med kraftige plaststrips. Etter å ha fjernet politimennenes ørepropper og kommunikasjonsradioer, henvendte den kortvokste seg til lederen.

«Vi har kontroll, Shark. Hva gjør vi ...»

Han lukket munnen da han så det rasende uttrykket i ansiktet til den andre. I flere sekunder sa ingen av dem noe. Brått trakk lederen likegyldig på skuldrene og vendte seg mot gislene. «Dere kan kalle meg Shark.»

Det hadde ikke gått mer enn fire minutter siden gruppen passerte porten. Ingen av de andre funksjonærene i bygget var blitt alarmert. De tre gislene fikk ordre om å sette seg ned langs den grå betongveggen.

Anførererens rettet en truende pekefinger mot Kanudu.

«Du kommer med meg!» Lady Duncan registrerte at han snakket engelsk med en aksent hun ikke helt klarte å plassere. Den gulkleddede stablet seg usikkert på bena og adlød nølende. Han virket vettskremt. Den firkantede skikkelsen foran ham utstrålte autoritet. Borgermesterens stemme skalv lett da han snakket: «Mr. Shark, dere kan ikke gjøre ...»

Det smalt høyt da Shark hamret høyre knyttneve midt inn i ansiktet hans. Slaget var så hardt at borgermesteren måtte ta flere skritt bakover for ikke å falle. Han klarte å gjenvinne balansen ved å støtte seg mot betongveggen. Blodet som dryppet ned fra nesen, lagde mørkerøde flekker på den lyse dressen. Etter flere sekunders stillhet smilte Shark selvsikkert og sa: «Som du sikkert nå har forstått, så er dette alvor. Gjør nøyaktig som du får beskjed om, og ingenting annet! Neste gang vil jeg ikke ta så lett på deg. For meg har du absolutt ingen verdi. Husk det!»

Shark vendte oppmerksomheten mot de to engelske søsknene. Han tok to skritt fremover og gjorde et ironisk bukk fra hoften.

«God morgen, lord og lady. Dere har sikkert forstått at det er Deres Høyheter jeg setter aller mest pris på. Jeg verdsetter dere høyt, faktisk så høyt at jeg er overbevist om at noen gladelig vil punge ut slik at jeg snart kan sette dere fri uten den minste skramme. Straks vi har mottatt løsepengene, blir dere sluppet fri slik at dere kan vende tilbake til deres overklasseliv. Ingen av oss vil vel at dere skal komme til skade. Gjør vi vel?»

Claire åpnet munnen for å si noe, men uttrykket i mannens ansikt fikk henne til å lukke munnen og vende blikket ned mot betonggulvet. Hun innså at det ikke var noe å vinne ved å utfordre mannen foran seg.

Igjen lot Shark blikket sveipe sakte over de andre fangene.

«Har alle skjønt hvilke regler som nå gjelder?» Det virket nesten som om han håpet på at noen skulle opponere. Alle forble urørlige. Dette frembragte et foraktelig, men på samme tid, fornøyd grynt.

«Denne forbannede heten ...»

Han trakk lommeørkleet opp fra venstre brystlomme før han vendte ryggen til dem, løftet finlandshetten bort fra ansiktet og tørket bort svette. Brått snudde han seg om og henvendte seg til sine tre medhjelpere.

«Alle skal bindes og holdes under strengt vakthold. Og hvis noen forsøker å gjøre noe dumt, skyter dere uten varsel.»

Egentlig var det unødvendig å si dette. Planen var gjennomgått flere ganger, senest samme morgen. Gislene skulle ikke være i tvil om hva som ventet om noen forsøkte å stikke av.

Shark vinket Kanudu foran seg med pistolen. Den dresskledde borgermester ble ført tilbake samme vei som de hadde kommet – mot gondolen. Gondoldøra var åpen. På lang avstand så de heisføreren sitte tilbakelent på et klappsete der inne. Først da de var bare noen meter unna, la han merke til dem. Han skvatt til da han oppdaget pistolen.

Shark var forberedt på at heisføreren kunne ha oppfattet at noe uvanlig hadde funnet sted, og kommet for å undersøke. Men den unge mannen hadde ikke registret noe av det som hadde foregått. Først nå skjønnte Shark hvorfor. Fra hode-telefonene, som nå hang om halsen til heisføreren, strømmet lyden av taktfast musikk. De kunne nesten ha revet ned hele bygningen uten at denne magre fremtoningen ville ha hørt noe. Operasjonen kunne ha blitt forkludret dersom gondolføreren hadde vært litt mer oppmerksom, og kjørt ned til foten av fjellet.

Planen var å bruke sambandssystemet i gondolen, men de var på ingen måte avhengig av dette. Shark hadde gjort inngående forarbeid. Han hadde sjekket at det også var samband ned til startpunktet fra billettkontoret på toppen. Dessuten var gondolbanen konstruert som andre. Når en vogn gikk ned, kom en annen motsatt vei.

«Anrop sjefen din der nede og be ham tilkalle purken som venter utenfor.»